

Milan Dekleva

Jezikava rapsodija

(nadaljevanje)

ŠESTI SPEV: OGNJEVITO

Gorele so oči, gorela so mesta,
oblastniki in kuga so postajali zgodovina.

Vnemala so se srca, vnemali imperiji,
norosti je odpovedal imunski sistem.

Plamtela so čustva, plamteli lasje
Giordana Bruna na Campo di Fiori,

ljubezen in Sarajevo sta postala mrtva
in večna kot latinščina.

Mrtva in večna je žarela zamisel
Svetega Graala. Tako so tlele kosti

otrok v Hirošimi po padcu fizike.
Rog izobilja, razsipanje božjih darov,

je prevzel podobo spačka. Nikoli več
ni z neba snežila mana, le še gnoj.

Človek, ki se je talil iz skal, gline,
vode in svetlobe, brbotal vekom veke,

se je ohladil. Zdaj je mrzel, združen
z močjo. Mrzla Moč. Moč mrzle Moči.

SEDMI SPEV: TEMAČNO

Ko umre človek, se v veselju zapre oko.
 Kaj ugasne v veselju, ko umre pes?
 In jagnje? Jelša? Kaolinov kristal?
 Grozljivo, koliko oči, očkic, očesc,
 koliko pogledov, kukanj, zrenj, škiljenj,
 bolščanj, zeničenj, koliko, koliko!

Ampak zakaj, pri obilju bogov, ki bdijo
 nad Bosno, zakaj so morale žrtve
 pojesti svoje oči, da so smele umreti?

Ko umre človek, se v veselju zapre oko.
 Ko človek poje oko, se zapre sama možnost
 svetlobe.

Jojme, kako nežni bodo bodoči klavci,
 rojeni v temi! Dete bo moralo znova na pot
 herojstva, če bo hotelo najti možnost
 presnove.

V presnovi sodelujeta smrt in življenje,
 vendar je smrt glavna postavka.

Vzemimo smrt kot osnovo, Šklepetalci!
 Strah gre, strah gre, strahovito!
 Kosti rožljajo, ekstatično, katastrofično!

Tako pojejo otoki, deščice, membrane, opne,
 tako pojejo Java, Sumatra, Bali,
 tako poje otok Amerike, New Orleans,
 tako poje tekoči trak ginevanja v Francoski četrti,
 kjer nihče ne more oditi s sveta brez glasbe,

ki poje o tem, kako pojejo
 otoki, deščice, membrane, opne,
 Java, Sumatra, Bali,
 New Orleans,

tekoči trak ginevanja v Rimski cesti,
 ozvezdju,
 ki je le znak
 med znaki
 Sporočila, Sporočila,
 zapisanega v neprostorskost
 večničnosti.

OSMI SPEV: PROSEČE

Droben sem, drobcen, pikasta ikrica, o Seňor!
 Poglej, kako me noč zaposluje s svojo močjo,
 z brezsrnamno nagostjo, z odkritosrčnostjo,

poglej, kako zapletena je stabilnost postelje,
 na kateri leži izproženo telo moje ljube
 in kepica strahu, ki ponazarja mojo zavest,

poglej in bodi, prosim, milostljiv do sebe
 in se ne ubij! Pomisli, da je Cordoba
 že zmeraj daleč v samoti, lejana y sola,

da Lorca z odsekano senco še zmeraj jezdi
 k nestrpni smrti! Morda ti bo laže, če boš
 za hip mislil le na eno stvar, kakor človek,

če se boš počutil kot pridevnik, naslonjen
 na naključno besedo, na besedo, ki ti je ni
 izbral ne Bog ne Sančo ne krik republikancev,

ginevajočih v srditem spopadu z nerazumljivim.
 Ti, o Seňor, ki se ti drznem reči Leñador,
 veliki Podiralec fotosinteze, si moraš prizanesti,

kljub temu da si nesreča vseh nesreč, nesreča
 zunaj jezika, povzetek vseh pesmi, tudi te, ki je
 kepica strahu še ni utegnila končati